

Forudsætning nemlig, at man havde holdt sig til de Ting, som her ere paapegede. Nu kan jeg for mit Vedkommende naturligtvis ikke andet end finde det særdeles ønskeligt, at Indenrigsministeren maaskee har strengere Begreber om den lovgivende Magts Competence, end de fleste Andre muligen vilde have; men saa forekommer det mig paa den anden Side, at naar en Lov er nødvendig, saa maa denne Lov indeholde Bestemmelser angaaende de Puncter, som ikke kunne afgjøres i Kraft af det almindelige Polititilsyn. Jeg troer, at det vilde være overmaade saa Bestemmelser; men jeg troer ikke, at det er ønskeligt, at der gives en saadan Lov, naar den ikke indeholder nogen som helst Bestemmelse, men henviser det Hele til Indenrigsministeren. Sagen stiller sig nemlig i saa Fald paa den Maade, at naar Indenrigsministeren paa eget Ansvar og i Kraft af det altid farlige og ubestemte, men dog aldeles nødvendige og i alle Stater tilstedeværende Begreb om et kraftigt Polititilsyn skulde udstede reglementariske Bestemmelser, vilde han, skjøndt dette Begreb er meget elastisk, dog deri finde en Begrænsning; thi skjøndt det er utvivlsomt, at visse Ting henhøre under Politimyndigheden, medens der er mange Grændsespørgsmaal, om hvilke der kan være Tvivl, hvormeget end de Bestemmelser, der gives, af Alle maae erkendes for hensigtsmæssige og fornuftige, saa er det ganske vist, at visse Ting ikke henhøre derunder og kun kunne ordnes i Kraft af en Lov. Men naar en Lov som den her foreslaaede gives, saa skjønner jeg ikke rettere, end at Grændsen er aldeles kuldkastet, og at Indenrigsministeren i Kraft af denne Lov har en ubegrændset lovlig Myndighed, og det er dette, jeg uden mindste Hensyn til den foreliggende Sags Realitet — og jeg behøver vel ikke at tilføie ogsaa uden mindste Frygt for, at Myndigheden af den nuværende Regjering skulde blive misbrugt, — dog finder noget betænkeligt fra en lovgivende Forsamlings Standpunct. Jeg skulde derfor være meest tilbøielig til at vælge eet af to Alternativer. Enten maa man ved at forkaste Loven sige, at i Principet skal Sagen være fri, og det maa i dette som i saamange andre Tilfælde være Regjeringens Sag at træffe visse reglementariske Bestemmelser, til hvilke den da

maatte have Hjemmel i Consequents af det almindelige Begreb om Statens Polititilsyn, ligesom der da ogsaa i den naturlige Begrænsning vilde indeholdes en Garanti for, at Myndigheden ikke blev overfærdet — eller ogsaa maa man træffe aldeles afgjørende Bestemmelser med Hensyn til de enkelte saa Puncter, som der kunde være Tale om. Jeg skal f. Ex. paapege Spørgsmaalet, om der skal paalægges Afgift, eller Spørgsmaalet om Strafsansvar kan paadrages ved at overtræde disse reglementariske Bestemmelser, i hvilken Henseende Loven da naturligtvis maatte overlade til et Reglement at afgjøre den nærmere Detail. Min Mening er ingenlunde, at Loven, selv om man vilde drage Forholdet ind under den lovgivende Magts Virksomhed, skulde indeholde alle saadanne reglementariske Bestemmelser. Jeg billiger fuldkommen, hvad der staaer i Motiverne, at man maa føle sig for og maaskee efter Tid og Omstændigheder og indvundne Erfaringer oftere gjøre Modificationer, med Hensyn til hvilke det ikke altid er ønskeligt at tye til den lovgivende Magt; men jeg troer, at Loven bør indeholde virkelige Lovbestemmelser og ikke give Regjeringen Myndighed til at give hvilke som helst Bestemmelser, der da skulle have Lovskraft. Jeg troer altsaa ikke at kunne stemme for det nærværende Lovudkast; men jeg troer paa den anden Side, at hvis man ikke mener aldeles at kunne overlade denne Sag til den frie Concurrence og til de nødvendige Forkrifter, som utvivlsomt ligge indenfor Politimyndighedens Omraade, da maa det, der saaledes gjør den lovgivende Magts Indskriden nødvendig, ogsaa kunne udtrykkes i saa, klare og utvivlsomme Ord.

Indenrigsministeren: Den ærede Landsþingsmand bemærkede, at Forholdet maaskee kunde have været ordnet i Dvereenstemmelse med Erklæringerne fra de Autoriteter, der, som det findes oplyst i Betænkningen, have været horte over Sagen, uden Lovgivningsmagtens Mellemkomst. Jeg har havt nogen Tvivl i saa Henseende, og har derfor ikke dristet mig til at tilraade Hans Majestæt Kongen at gaee denne Vej. Jeg skal blot antyde et Moment, som her frembyder sig som temme-